

Ivana Dombková Rostislav Černík

Jednoznačně rozpoznatelný rukopis. Elegance, střídmost, smysl pro detail a kontext, cit pro soulad materiálů a barev, promyšlená práce se světlem a atmosférou – to vše definuje tvorbu architektky Ivany Dombkové, nositelky jednoho z největších jmen současné české architektury. V její práci naleznete jak rodinné domy a interiéry, tak třeba filmové kulisy pro film Perfect Days od Alice Nellis. Už dvacet let tvoří tým s Rostislavem Černíkem. Ve svých projektech stále častěji pracují také s vířvkami českého výrobce USSPA, příjemná spolupráce letos vyvrcholila hned dvěmi společnými expozicemi na Designbloku. V návaznosti na tuto spolupráci vznikl také následující dvojrozhovor nejen o architektuře.

Velice často se ve vašich moderních interiérech objevují přírodní materiály, masivní dřevo je téměř typický znak...

I.D. Mám ráda stabilitu a vývoj v rovnováze. Kámen, dřevo... už díky procesu jejich vzniku (chce to nějaký čas) je považuji za stabilní, krásné. Vlastním použitím, opracováním pak podtrhnete tuto krásu. Stejně tak je to s ocelí, sklem. Zhmotněním funkce vdechnete přirozeným materiálům nový život.

R.Č. Před více jak 10 lety jsme vymysleli a zrealizovali výstavní expozici pro výstavu Art & Interior ve Veletržním paláci. Byla to koupelna, která byla postavena jen na masivním

ořechovém dřevu a travertinu. Už tehdy jsme chtěli ukázat, jak je masivní dřevo opracovatelný, pružný, univerzálně použitelný a zároveň ušlechtilý a krásný materiál. Vyrobili jsme dřevěnou vanu, dřevěné umyvadlo, které dodnes mimo jiné plní svou funkci. Z našeho pohledu to tehdy byla jakási pocta tomuto materiálu a snad nám ta pokora zůstala dodnes.

S Rostislavem Černíkem tvoříte nerozlučnou dvojici, silný tým, který se báječně doplňuje. Už samotný příběh začátku vaší spolupráce je velice zajímavý, jak se vlastně váš tým zrodil?

I.D. Rosta a jeho bývalí společníci (podnikali ve zcela odlišném oboru) si mne někdy v roce 1991 vybrali pro návrh jejich administrativního sídla. Na vlastní realizaci se Rosta se mnou podílel a z toho vznikla myšlenka pokračovat v práci i pro jiné klienty. Asi Rostu bavily naše konstruktivní hádky. To platí pořád. Ještě nikdy jsme se společně nenudili...

R.Č. Ve skutečnosti to bylo tak, že jsem na ty prostory udělal výběrové řízení a Ivka nám byla doporučena jedním známým. Po zhlédnutí všech návrhů se ten její diametrálně lišil (nebo spíš zásadně vybočoval) od všech ostatních. Řešení bylo dokonalé! Asi jsem pochopil, že jsem objevil úžasný talent a hned jsem toho využil. Úplně jasný, ukázkový kalkul jak talent použít pro wbyznys...(smích).

13 let byla vaše jména spojována se značkou Donlić. Co se změnilo?

I.D. Společnost Donlić jsme založili s Rostou v roce 1997. Jméno měla po mém dědečkovi. Byla to po celou dobu naše srdeční záležitost. Po třináct let jsme si tuto téměř rodinnou firmu hýčkali. Dělalí jsme práci, která nás naplňovala. V roce 2010 jsme přibrali do všech svých aktivit nového partnera. Mělo námto přinést větší kapitálové zázemí v podnikání, větší možnosti rozvoje firmy, více času i pro naše soukromí, více pohodlí. Představovali jsme si, že konečně budeme moci jet na dovolenou i na více než pět dní. Nestalo se tak. Vstupem nového společníka byly úplně ochromeny naše rozhodovací pravomoci. Rázem jsme se ocitli ve zcela jiném světě. Ve světě, o kterém jsme si mysleli, že z podnikání vymizel v divokých devadesátých letech. Arogance, agresivita, výhrůžky, jednání z pozice moci a síly peněz nepatřily k projevům, které bych snesla. Atmosféra, která nás začala obklopotvat, mi evokovala socialistický státní podnik a jeho partajní buňku ve vedení. Lampasácké metody jsou s naší prací neslučitelné. V roce 2012 jsme z Donlić odešli. Nebylo to bez bolesti, ale svoboda je (nejenom pro naši práci a život) tou nejvyšší hodnotou.

R.Č. Vlastně se tak moc nestalo. Postupně se k nám připojili naši kolegové, se kterými se nám i v Donlić dobře

spolupracovalo. Máme spoustu krásné práce, při které se setkáváme s nevšedními lidmi. Dovolené jsou sice stále krátké, ale daří se nám si je dopřávat stále častěji.

Co vás původně přivedlo k architektuře?

I.D. Vypočítavost. Z ryze osobních důvodů jsem chtěla po maturitě odejít do Brna. Studium medicíny a práv jsem vyloučila. Nechtěla jsem vysokoškolský život trávit jen nad skripty. Odjakživa jsem byla posedlá kreslením, navíc mě až téměř vzrušovala matematika a deskriptiva. Tak jsem to zkusila. Nebyl za tím žádný ušlechtilý cíl, chtěla jsem jen využít toho, co mě baví.

R.Č. Já, na rozdíl od Ivky, jsem od malička chtěl být architektem. Fakt je ten, že se mi to nikdy nepodařilo vystudovat (studoval jsem elektroenergetiku) a tak jsem si našel cestu, jak se k architektuře dostat. Našel jsem si ten talent...

Je jen „jedna“ architektura nebo se zásadně liší práce na rodinném domě od projektu výstavní expozice nebo třeba zmíněných filmových kulis?

I.D. Myslím si, že architektura je buď dobrá nebo špatná. Špatná znamená žádná. Pro všechna zadání pro mne platí stejný princip: pochopit zadání, pochopit místo ve všech souvislostech, nasbírat všechny indicie a na tomto základě vytvořit harmonický celek bez kompromisů.

R.Č. Všechny naše expozice v rámci výstav a naše prezentace od roku 1999 až do dneška jsme si vymýšleli a realizovali sami a nemám pocit, že bychom k tomu přistupovali jinak. Je jedno, zda jde o kulisy nebo návrh domu. Vždy do toho musíte dát maximum soustředění a úsilí, a to je základ úspěchu jakékoli realizace.

Z vašich prací je jasně vidět, že se nenecháváte omezovat zdmi domu a život z interiéru přenášíte i ven. Je to dáno současnými přáními klientů nebo jste to vy, kdo je směřuje k novým dimenzím domácího života a odpočinku?

I.D. Má-li klient k dispozici zahradu či terasu, je přirozené být venku, pokud jsou k tomu podmínky. Široká škála zastínění, lehkých zastřešení, teplometů, relaxačních vířivek, bazénů a jiných nápaditých a příjemných vymožeností nám umožňuje prodloužit sezónu na celý rok. Na krajinu se snáší tma. Ležte v horké lázni, na tvář vám padá sníh. Čeká vás štědrovečerní večeře.

R.Č. Sám mám velkou terasu a na ní 7 let vaše spa. V létě je to zdroj zábavy na večírcích, jejichž četnost s přibývajícím věkem mých dětí stoupá. V zimě je to pak dokonalý relax po návratu z hor. K tomu příjemné posezení v dece pod plynovou lampou se sklenkou dobrého vína.

Jsou patrné nějaké trendy za poslední roky v tom, co lidé vnímají jako to nejpodstatnější ve svém budoucím domě? Místnost, funkci...

I.D. To nejpodstatnější v každém prostoru je to, aby skvěle fungoval, aby se v něm uživatelé cítili dobře. S klientem jsme v naprosté shodě, že nejdůležitější jsou jednoduché věci: kvalitní kuchyň, pohodlný jídelní stůl, kde si produkt kuchyně vychutnáte, víno, které podtrhne chuť produktu, dobře vybavené koupelny pro běžné použití i pro relax, zabudované vše, čím se nechcete nechat atakovat, stolování a relax v exteriéru a kvalitní postel. A zdravý spánek s čistou hlavou.

R.Č. Nemyslím si, že v bydlení by se měly nějak objevovat trendy nebo módní věci. Kuchyň má pořád tu zásadní funkci v domě. I u ní se vyvíjejí technologie jako například u mobilních telefonů. Třeba, že se už dnes běžně dělají zásuvky na elektrický pohon. Ale je pravdou, že určitý posun v myšlení klientů nastal v tom, že bydlení pro ně už neznamená jen přibytěk a střechu nad hlavou, ale i zázemí pro dobítí energie a odpočinek. Souvisí to s předchozí otázkou. Čím dál víc si lidé ve svých domech budují i relaxační prostory, které často zahrnují fitness, sauny (pamí i finské), bazény, vířivé spa, a tyto jsou propojeny do zahrady, kde po sauně můžete relaxovat v pohodlném sezení... Myslím, že je to i proto, že se lidem mnohdy

>

už nechce docházet do společných tělocvičen, fitness, saun a bazénů. Umožňuje jim to být více s rodinou a neztrácet dnes tak drahocenný čas přemísťováním se z místa na místo. A čím je člověk starší, tím více přemýšlí o každé zbytečně promrhané minutě. Tady by se asi o určitém trendu dalo hovořit.

Jak velkou roli hraje osobnost klienta při vaší práci na projektu? Jaký vliv má na samotný průběh tvorby, realizaci a hlavně na konečný výraz a provedení?

I.D. Máme klienty, kteří dají hlavní zadání, zmizí a vrátí se do hotového. Ta tíha odpovědnosti je pak obrovská. Ve většině případů se ale jedná o aktivní spolupráci. Vycházíme z toho, co konečný uživatel od svého bydlení (které je mnohdy na celý život) očekává, co mu vyhovuje, jaké materiály má rád, čím se rád obklopuje, jaký je to člověk. To jsou indície, které bychom měli znát pro budoucí kvalitní výsledek. Je důležité pochopit zadání. To zadání dává klient. Je důležité ztotožnit se s klientem. Na nějaký čas společně srůst. Snad se nám to daří, mnoho klientů se vrací s dalšími projekty, které už mají například jako investici, nebo pro rekreaci.

R.Č. Naše práce je velmi zodpovědná. Lidé si k nám nepřišli koupit ani auto ani jachtu. Mnohdy se práce s klienty protáhne na několik let a vzájemná pohoda a důvěra je pro společnou práci velmi důležitá.

Co jsou vaše životní radosti, daří se vůbec oddělovat pracovní a osobní záležitosti?

I.D. Nedaří. Radostí jsou mi mí nejbližší. A má práce. Ale myslím, že nevdá, že se mi to oddělovat nedaří. Mne moje práce baví a oni to vědí. Docela mi tolerují, že nepeču každou neděli bábovku, nehnu se na třídní schůzky a jsem někdy velmi roztržitá. Máme doma svobodu a toleranci. A humor.

R.Č. Snažím se být doma co nejvíce. Fakt je ten, že pro množství práce, někdy i v zahraničí, to doháním i po večerech. O víkendech s dětmi vařím. Společně to pak všechno sníme.

Cesty za zahraničními klienty, i když sebevíc příjemné, lze těžko nazývat výletem. Jak vypadá vaše ideální dovolená / odpočinek / odreagování... jak nabíráte síly?

I.D. Moře mimo sezónu, hory v době, kdy je tam málo lidí. Ticho, klid, svoboda. Dobré jídlo a víno. Jsem požívačká.

R.Č. Alespoň jednou za rok se snažím odjet na plachetnici. Už 12 let tak relaxuji se svými kamarády. Je to jediná chvíle, kdy dokážete vypnout a zapomenout na všechny starosti. Jen šumění vln a hukot větru. Propadl jsem kitesurfingu a už skoro 20 let jezdím se snowboardem za hlubokým sněhem. ○

Ing. arch. Ivana Dombková, roz. Gjonličová (nar. 3. 11. 1965) absolvovala fakultu architektury na VUT v Brně. Od roku 1992 se s Rostislavem Černíkem věnuje architektonickým studiím, stavebním projektům, projektům pro realizaci staveb a interiérů a vlastním realizacím interiérů. Sama o své práci říká, že usiluje o poznání a vědění. Za nejdůležitější hodnoty považuje svobodu, vzdělání, prostor a čas. V roce 2012 ukončila spolupráci se značkou Donlic. www.dombkova.cz

Foto: Ivana Dombková, Rostislav Černík

